

Tovább kell javítani a munkakörülményeket

A Postások Szakszervezete területi bizottságának küldöttgyűlése

A Tisza Szállóda koncert-terében tegnap a postások szakszervezete tartott küldöttgyűlést. A gyűlésen az MSZMP Csongrád megyei bizottságát Hingl József, a párt-végrehajtóbizottság tagja, a Szakszervezetek Csongrád megyei Tanácsát Prágyi György, az SZMT szervezési és káderbizottságának vezetője, a postaigazgatóságot dr. Hódi István igazgatóhelyettes képviselte. Részt vett a küldöttgyűlésen Horn Dezső miniszterhelyettes, a posta vezérigazgatója és Besenyei Miklós, a szakszervezet főtitkára is.

Először a területi bizottság beszámolója és a számvizsgáló bizottság jelentése, majd a határozati javaslat feletti vitára került sor. A küldöttek mindhárom elfogadták. Hasonlóképpen — egy kiegészítéssel — elfogadták a postásszakszervezet IX. kongresszusára küldendő ajánlás szövegét is. Ezután választották meg a 37 tagú területi bizottságot, amely tagjai közül 11 tagú végrehajtóbizottságot választott. Megválasztották a számvizsgáló bizottságot és a kongresszusi küldötteket is. A területi bizottság titkára Keresztes Mihály, eddigi megbízott titkár, elnöke D. Nagy Imréné, a makói 1-es postahivatal hírlapfelelőse lett.

A Postások Szakszervezete szegedi területi bizottságának az utóbbi négy évben végzett munkájáról szóló jelentés tartalmas, jól összefogott beszámoló formájában került a küldöttek kezébe. Ezt tanúsította az az élénk és hosszú vita, amely a gyűlésen kibontakozott. A beszámoló, majd a felszólalások is mindannyiunk által ismert gondokkal foglalkoztak. Olyan kérdésekkel, melyek nemcsak belügynek számítanak. Hiszen a kérvény megkapott levél, a délután érkező reggeli lap sokunkat felháborít. Sok embernek okoz mindez számtalan kényelmetlen pillanatot, akár órákat. Köztük elsősorban a posta dolgozóinak. És hogy az ott dolgozók átérzik, magukénak tekintik ezeket a gondokat, mi sem jelzi jobban, mint az, hogy a beszámoló és a hozzászólók többsége is főként azzal foglalkozott, hogyan lehetne javítani a munkát és feltételeit.

A posta dolgozói meghatározó többségükben jó munkát végeznek. Megeszik, ami tőlük telik. Nem is lehet ez másképpen. A harmadik ötéves terv idején 300 százalékkal emelkedett a vállalatok eredménye. És — ha ezt 100 százaléknak tekintjük — ebben az eredményben a létszámfejlés csak 13,8 százalékkal kapott helyet, a termelékenység emelkedése viszont 86,2 százalékkal részesült a fejlődésben. Ezt az eredményt csak jó, nagyon jó munkával lehet elérni. Még inkább elismerésre méltó mindez, ha tekintetbe vesszük, hogy a rendkívül alacsony bérezés és a kedvezőtlen munkakörülmények következtében állandó munkaerőhiánnyal küszködik a posta. A külterületeken dolgozók napi 30–40 kilométert is gyalognak vagy kerékpároznak, nem ritkán 25–40 kilós táskával — írja a beszámoló. Még hozzá alacsony fizetésért. Így azután nagy a fluktuáció. Néhány helyen emiatt rövidebb-hosszabb ideig szüneteltetni is kellett a kézbesítést.

Tovább idézve a beszámolót: „A kedvezőtlen létszámhiány miatt postaszerveinknél még a Munka Törvénykönyve által előírt évi rendes szabadság biztosítása is rendkívüli erőfeszítéseket igényel.” Nyilván a nagy fluktuáció és a rossz munkakörülmények következtében a területen (Csongrád, Bács-Kiskun és Békés me-

gye) dolgozók közül 1786-an nem végezték el az általános iskola nyolc osztályát. És még szomorúbb, hogy közülük 565-en 40 évnél fiatalab-

ban. Nemcsak a beszámolóban, a hozzászólásokban is helyet kaptak ezek a gondok. Sokan emeltek szót a munkakörülmények további javításáért. Pedig a posta az utóbbi években valóban sokat tett dolgozóikért és a munka, a szolgáltatás megjavításáért. Nemcsak a munkaidő csökkentésével: az elmúlt öt évben 22 új postahivatal épült, harminc hivatalt bővítettek. Ezekben — és még 18 hivatalban — a megfelelő szociális körülményeket is biztosították már. Ennek ellenére még mindig 13 közvetlen életveszélyes és 55 nem megfelelő elhelyezési hivatal dolgozik a területen. A dolgozóknak — főként a fiataloknak — a lakás megszerzésében is tekintélyes segítséget nyújt a vállalat. Tavaly 19-en részesültek kamatmentes kölcsönben. Összesen több mint másfél millió forintot kaptak. A szakszervezet által szervezett lakásépítési akció keretében például 1969-ben 70 család költözött új lakásba.

Szegedi pártmunkás-küldöttség utazott Szabadkára

A Jugoszláv Kommunista Szövetsége Szabadka Községi Bizottságának meghívására ma, csütörtök reggel háromnapos hivatalos baráti látogatásra szegedi pártmunkásküldöttség utazott Szabadkára, Szeged jugoszláv testvérvárosába. A küldöttség vezetője: Sipos Géza, a Magyar Szocialista

Mindennek ellenére azonban bőségesen akad még tennivaló, hogy a dolgozók munkakörülményei és a vállalat munkája is javuljon. A negyedik ötéves tervben mód lesz erre is. Besenyei Miklós, a Postások Szakszervezetének főtitkára hozzászólásában elmondta, hogy 1975-ig 21 százalékos bővülést tervez a vállalat, amely sokkal magasabb, mint az elmúlt öt évre eső nem egészen 14 százalékos fejlesztés. A vállalat 238 millió forintot fordít a mostani ötéves tervben szociális be-
ruházásokra, ami a megelőzőnek több mint négyszerese. Lakásépítésre 1975-ig 160—200 millió forintot tervez a posta. Horn Dezső miniszterhelyettes, a posta vezérigazgatója is hasonló biztató tényeket sorolt a vállalat technikai fejlődéséről. Elmondta, hogy amíg az elmúlt ötéves tervben e célra 3,5 milliárd, a mostaniban 7,2 milliárd forint áll rendelkezésre. És e technikai fejlődés sokat segít majd a munkaerőhelyzetben, valamint a munkakörülmények okozta gondokon. Megvan tehát a reális remény arra, hogy sokat javul majd a postai dolgozók helyzete. A saját és a közösség hasznára is.

Kétezer épületet kezel a szegedi IKV

Öt év alatt 55 ezer hibabejelentés Gázszerelő részlegét szerveznek

Szegeden több mint 38 ezer lakást tartanak számon és ezekből megközelítően 15 ezret a Szegedi Ingatlankezelő Vállalat tart fenn. Ez azt jelenti, hogy mintegy 2 ezer épületet kell az IKV-nak kezelnie, ezen felül pedig több mint 100 irodát, 450 üzletet, 307 műhelyt és 400 garázst. A tanács kezelésében levő lakóházak újrabelátási értékét 3 milliárd 800 millió forintba becsülik. A lakóépületek minőségi összetétele azonban ezen belül rendkívül változatos. Az állami lakóépületeknek 38 százaléka még a múlt században épült, körülbelül ugyanennyi meghaladta az 50 éves kort, és az 1920 után épült lakóházak aránya együttesen is alig képvisel 23 százalékot. Az 1950 után emelt modern épületek csupán egy tizedet jelentenek ebben a lakásvagyonban.

Az adatok maguk is bizonyítják, hogy rendkívül nagy gondot okoz az épületek fenntartása, hiszen a fődemek fából és salakbetonból készültek a lakóépületek felében, ezért ezeknek a szerkezeti elemeknek a cseréjét hosszú évekig folyamatos gondnak kell tekinteni. Orizási pénzeket emészt fel ez a munka, hiszen a harmadik

ötéves tervben Szegeden 164 millió forintot költött az IKV a lakások karbantartására. Ugyanezen idő alatt tervezésre és az elavult lakásberendezési tárgyak cseréjére 14 milliót fordított. Hozzáartozik még az IKV tevékenységéhez, hogy az elmúlt 5 esztendőben emeletépítéssel 83 új lakást is kiépített.

A lakosság az ötéves terv idején több mint 55 ezer hibát jelentett a vállalatnak. Az IKV statisztikája szerint ebből 53 ezret ki tudtak javítani, jöllehet a hibáknak mintegy kétharmada azonnali vagy gyors beavatkozást igényelt.

A lakásfenntartásban a negyedik ötéves tervre további javulást ígér az IKV, mint hogy anyagi lehetőségei уграссzerűen megnövekednek. 1971—75 között a tanácsi bér-lakásépítésre felhasznált összegnek 39 százalékát fordítják a lakásállomány fenntartására. A nemzetközi statisztikai adatokkal összehasonlítva ez az arány európai mértékkel mérve is ritka, és módot teremt arra, hogy 15 év alatt fokozatosan pótolják a korábbi elmaradásokat, ha ehhez építőipari kapacitás is rendelkezésre áll. A vállalat ötéves tervé-

ben 150 millió forint értékű saját karbantartó és felújítási munka szerepel. Ehhez arra is szükség van, hogy 1975-ig a vállalat létszámát megkétszerezék, szakembergárdáját megerősítsék, gondoskodjanak a szakmunkás-utánpótlásról. Valószínűleg arra is lesz ereje az IKV-nak, hogy önálló gázszerelő részlegét állítson fel és a DÉGAZ alapvezeték-építésével párhuzamosan szervezze a lakások gázfűtésre való átállítását. A Szeged városi tanács végrehajtó bizottsága tegnapi ülésén ehhez a törekvéshez határozattal is hozzájárult, amikor engedélyezte egy évi 5 millió forint kapacitású gázszerelő részleg szervezését.

A városi tanács végrehajtó bizottságának egy korábbi döntése szerint 1973. december 31-ig lehetővé kell tenni az IKV számára, hogy a jelenlegi 60 átmeneti lakás-szal szemben mintegy 200-zal rendelkezzen a felújítások miatti lakáscserék megoldásához. Az IKV azt tervezi, hogy már az idén megszervezi Szeged belső negyedeiben a járdák mosását, majd fokozatosan elvállalja intézmények és magánházak előtt is a járdatisztítást.

Sorompók

Ahány helyszín, annyi variáns. Ahány megírt téma, annyi otthagytott téma. Ha az élet sűrűjét meríteni indul az újságíró, ha tollat ad kezébe a munka, az indulat, körülötte az élet is megkomponálja a maga kis riportját. A riport riportja dús színekkel teli, mesterkéletlen, olykor borsos, kötekedő, természetesen modorú. Per az ösztinteséért.

A PAPIROK
Kialk, ágaskodnak az égnek. A betonszerkezetek tövében emberek, mint apró hangyák — nyüzsög a munka (mert ilyen is van). Megáll az újságíró, megáll a fotóriporter egy meszgdörmél, szóba elegendik a kőműves-
fél, fényképezi a talicskázót. Nem tart sokáig. Felelős ember jön, kéri az igazolványt, kéri az engedélyt. Miféle engedélyt? A vezetőség hozzájárulását. Mihez? Hogy a riportert is szemlélje, amit mindenki lát, a riportert is tapasztalja, amit naponta seregnyi arrajáró. A munkások összevissza fe-csegnek, majd az igazgatóság megmondja, mit is csinálnak, mit lehet látni, fényképezni. A fotós lencse-

végre kapná a munkást, egy gödörben dolgozik:

— Hallotta! Maga itt nem fog fényképezni! — emeli kezét védekezően arca elé. — Ha majd papírt kap, engedélyt, akkor jöjjön.

Ami ezután elhangzik, merő szócséplés, lázas indulatoskodás. Tehát a papír hiányzik. Bélyegzővel, aláírással. Csakhogy nincs ingyen: tanácsokat, szempon-tokat, útjelző táblákat mel-lékelnek hozzá. És még va-lamit. Kísérőket.

Telefon a gyárba:

— Bemennék, műszako-sokkal beszélnék minden-napi dolgaikról, munkahelyi körülményekről, gyári-ottho-ni gondolataikról, szóval úgy általában.

— Nagyon szívesen. És miben segíthetnénk? — ajánlkoznak készséggel a drót másik végén.

— Köszönöm. Legfeljebb annyiban, hogy szóljanak a portára, bemehessek.

— De hát eltéved ebben a nagy üzemben, adunk egy kísérőt. Jó? Tehát várjuk az elvtársat.

Várnak és kísérnek. Már nem a munkásokat hallom, becsomagolt véleményeket, steril, óvatos mondatokat. A riportert próbálkozik, csellel-fortélyal „eltéved” valahol. Zuborgó gépek, sikító munkapadok árnyékában, sebté-
ben dolgozik a ceruza. Van, aki nyíltan, kertelés nélkül válaszol. De a másik már lesi az ajtót, a gyorsan meg-került kísérőpartner közelit. Be kell látni, nincs esély partizánkodásra. A riportert napok múltán visszahallja, akivel egyedül, négy szem-között szót váltott, berendel-ték az igazgatóságra. Te-gyűző fel, nem mondatk semmit. Tegyűző fel, fel sem világosították, ki az illeté-kes nyilatkozni. Csak éppen megkérdézték, miről fag-gattuk, miről beszélt. Va-jon mit gondolhat magában?

Miért nyilatkoznak akkor is főnökök, ha éppen a be-ozottakra vagyunk kívánc-siak? Miért kell az igaz-gató, valamely helyettese — főmérnök, főkönyvelő — en-gedélye, mi több, jelenléte ahhoz, hogy munkatársuk beszélhessen. Miért félnek véleményüktől, ha munkájukat elfogadják?

NEM LEHET.

A repor-ter ki-megy a szegedi hídra. Embereket keres, építőket, akik régóta virraszta-nak a feljárónál, akiket hu-zamosabb időre ideláncolt a munka. Érdeklődik, mit csinálnak, s mikorra. Nem kap választ. Csak tévova moz-dulatokat, szabadkozó taglej-téseket. Ezek az emberek — és felelős vezetőjük —, akik hónapokra ideköltöztek a folyópartra, napjaikat nem élhetik anélkül, hogy gond-jukat-bajukat meg ne sug-ják a hídnak —, nos ezek

az emberek hallgatnak. Nem illetékesek. Majd nyilatko-zik a vásárhelyi főnökség. Huszonöt kilométerről, hogy hétfőn délben mit csinálnak a szegedi híd építői.

Jónevű, elismert tudóshoz csöngetek be, kutatásairól faggatnám. Mielőtt bármit mondanék, sietve közli, honnan, miféle hozzájárulást kell beszereznem. Ismerem a szokásokat, motorikusan bő-lintok, nyugodt lehet. Azért persze biztonságból ő is telefonál, nem előttem, a másik szobából, nehogy fél-reértsük egymást. És bizal-matlansága később sem tű-nik el. Amíg csak beszélni kell, még elmondja, aztán érdeklődik a riport sorsáról. Természetesen szeretné látni megjelenés előtt, esetleg másoknak is bemutatni, ne-hogy sértődés, vagy problé-ma legyen. Elkéri a kézira-tot, böngészi, finomítja. Nem, nem csupán a szak-mai precizitásról van szó. A merészebb javaslatokról, melyekről négy szemköz-t még hibátlan logikával, fű-tött lendülettel értvelt — de papíron, több ezres nyomta-tásban már kockázatosnak tartja. Mi lesz majd belő-le, honnan koppintanak a fejére.

Ilyenkor értem meg, ho-gyan születnek a társszerző-ségek. A találmányok, dol-gozatok, újítások kísérlete-zői-kifundálói miért szere-pelnek finom többszámmal a beadványokon. Egyik szer-ző a főnök, másik a munkatárs. Melyik az igazi?

HOL AZ IGAZSÁG?

Valaki nyíltan megfo-galmaz-ta: „Keresse az igazságot, de ne nálam!” Hát kinél? Addig még csak elmeréske-dik, hogy rejtett utalások-kal, tampa virágyvelven ér-tésünkre adja, valami nincs rendjén. Aztán befagy a szó, kopik a hév, oda a bá-torság — az őszinte bíráló-tért kockáztatni kell, a koc-kázatban jaj a legyőzöttnek. Megijed, netán kikérheti munkakönyvét. Nem a föl-emlegetett hibákért, dehogy. Ezer más indokot találhat-nak, hogy lehűtsék körülöt-te a levegőt, hogy komprom-ittálják.

Pedig az igazság ott van az emberekben. Tudják, nap mint nap tapasztalják, bennük matát, bőrükön viszket, már-már kimond-ják. Csak félig hangosan — négy szemköz-t, maguk kö-zött, csendesen szórtólódnak. Tartanak a sorompóktól, a tilalomfaktól, melyeket nekünk mutogatnak. Szeren-csére ellenpéldák is akad-nak bőven. S ha ijedős pa-naszosokat látunk, ezekre hivatkozunk. Vállalatokra, gyárakra, iskolákra, ahol tisztáza levegőben dolgoznak, ahol a vezetőök bizalomnak tekintik a bírálatot, s nem forgószélnek, mely fejük fe-lől a tetőt fújná el.

Nikolényi István